

Koninkrijk Types van het Oude Testament

Kingdom Types from the Old Testament

Een oproep tot oorlog

Ga met mij naar Exodus 19:1, *“In de derde maand na de uittocht der Israëlieten uit het land Egypte, op dezelfde dag, kwamen zij in de woestijn Sinai. Nadat zij van Refidim opgebroken waren, kwamen zij in de woestijn Sinai en legerden zich in de woestijn; en Israël legerde zich daar tegenover de berg. Toen klom Mozes op tot God, en de HERE riep tot hem van de berg, en zeide: Zó zult gij zeggen tot het huis van Jakob en meedelen aan de Israëlieten: gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, **want de ganse aarde behoort Mij...**”* (v.5)

Hoeveel van de aarde is van Hem? De ganse aarde. Zie je, het is geen roeping tot een beloofd land, het is een roeping tot het bezitten van de aarde. Dit is 3 maanden na het vertrek uit Egypte. Ik wil dat jullie inzien hoe de kinderen van God, de eerste groep mensen aan wie de mogelijkheid was gegeven, er ontzettend in faalden hun roeping te vervullen.

Luister nu naar vers 6, *“en gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk.”* Het is het hele volk. Het ganse volk gaat een koninkrijk en een priesterschap zijn. Dit heeft niets te maken met het Levietische priesterschap omdat het over het ganse volk gaat. En verder vers 7, *“Dit zijn de woorden die gij tot de Israëlieten spreken zult. Toen kwam Mozes en ontbood de oudsten van het volk en legde hun al deze woorden die de HERE hem geboden had, voor. En het gehele volk antwoordde eenparig: Alles wat de HERE gesproken heeft, zullen wij doen. En Mozes bracht de woorden van het volk weder aan de HERE over.”* (v 6-8)

Dit klinkt nu als fantastische en volledige gehoorzaamheid. En als ze zouden gemeend hebben wat ze zegden dan zou duizenden jaren geleden de ganse aarde het koninkrijk van God geworden zijn. Ze hebben de kans gekregen maar ze hebben het verkorven. Daar waren enkele zeer eenvoudige voorwaarden, *“, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart...”* Dit is wat ik van jou vraag, *“gehoorzaam mijn stem, houdt je aan mijn verbond, en jij zal een bijzondere schat zijn onder al de volkeren. De ganse aarde is van mij. Gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk.”*

Je zou denken dat deze woorden uit het Nieuwe Testament komen, ja? Laat me je aan de woorden van Petrus herinneren, *“Gij echter zijt EEN UITVERKOREN GESLACHT, EEN KONINKLIJK PRIESTERSCHAP, EEN HEILIGE NATIE, EEN VOLK GODE TEN EIGENDOM, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis*

*geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht” (1 Pe 2:9). Wanneer je merkt dat ze het verknoeid hebben omdat ze hun woorden niet in de praktijk hebben omgezet, dan begin je in te zien hoe belangrijk hun voorbeeld wordt voor ons. We gaan niet ingaan op alle voorbeelden van ongehoorzaamheid en zonden van leiders en hun volk, maar wat hen deed terugkeren was het feit dat ze zich realiseerden dat ze moesten oorlogvoeren om hun erfdeel binnen te gaan. Ze waren daar echter niet op voorbereid. Exodus 13:17 leert ons, “Toen Farao het volk had laten gaan, leidde God hen niet op de weg naar het land der Filistijnen, hoewel deze de naaste was; want God zeide: **Het volk mocht eens berouw krijgen, wanneer zij in strijd gewikkeld werden, en naar Egypte terugkeren.**”*

Hij kon hen niet langs de rechte weg leiden omdat als ze oorlog hadden gezien ze teruggekeerd waren. Zo God gaf hen een aantal jaren in de woestijn in de hoop dat ze uiteindelijk zouden zeggen, “Ik sterf nog liever in de strijd dan te sterven in de woestijn.” Wanneer Hij hen 18 maanden later opnieuw probeerde te laten binnentrekken, zegden ze, “Het is te moeilijk. We kunnen dat niet. De reuzen zijn te groot en de steden zijn te versterkt.” Tien brachten een slecht rapport en alleen Caleb en Jozua brachten een goed rapport uit. Deze 2 zeiden, “Kom aan, mannen! We kunnen die gasten eten als ontbijt. Als God met ons is, kunnen we het.” Maar deze hele generatie stierf in de woestijn. Veertig jaar later leidden Jozua en Caleb, de 2 enige overlevenden, de volgende generatie over de Jordaan en ze gingen wonderbaarlijk het beloofde land binnen.

Jozua 1:1 *“Het geschiedde na de dood van Mozes, de knecht des HEREN, dat de HERE tot Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van Mozes, zeide: Mijn knecht Mozes is gestorven; welnu, maak u gereed, trek over de Jordaan hier, gij en dit gehele volk, naar het land, dat Ik hun, de Israëlieten, geven zal. Elke plaats die uw voetzool betreden zal, geef Ik ulieden, zoals Ik tot Mozes gesproken heb. (v. 1-3)*

Het Hebreeuws woord voor betreden, de plaats waar je je voet neerzet, is 'darak' en het betekent feitelijk 'het laden en het vastzetten van je wapens'. Zo God zegt, “Dat waarop je je wapens laadt en vastzet, dat is wat ik je heb gegeven.” Met andere woorden, je kan geen klein stukje van dit land krijgen zonder bereid te zijn ervoor te vechten. Het is je al gegeven, maar je zal geen stukje bezitten zonder gevecht. En zo zijn we terug waar we waren.

Jozua begint hen aan te manen. Hij vertelt hen niet bang, vastberaden en standvastig te zijn. Hij krijgt hen zover dat hij ze kan bevelen het land binnen te gaan. Hij zegt dat ze zullen moeten vechten totdat de Heer God hen vrede geeft. Vers 16, *“Daarop antwoordden zij Jozua: Al wat gij ons bevolen hebt, zullen wij doen en overal, waarheen gij ons zenden zult, zullen wij gaan; evenzeer als wij naar Mozes gehoord hebben, zullen wij naar u horen; moge maar de HERE, uw God, met u zijn, zoals Hij met Mozes geweest is.”* Luister even heel aandachtig naar vers 17 *“evenzeer als wij naar Mozes gehoord hebben, zullen wij naar u horen...”* Wat? Is dat een grap of menen ze het ernstig? Kan je hier de ongelooflijke blindheid zien? Veertig jaren lang leefden hun ouders in de meest ongelooflijke ongehoorzaamheid waardoor ze in de woestijn stierven en nooit hun erfenis verkregen. Maar nu, met deze nieuwe generatie is er een nieuwe kans.

We moeten erkennen dat de generatie waar ik tot behoor wat de erfenis betreft veruit gefaald heeft. Er is een nieuwe generatie opkomst waar de meeste van ons tot behoren. Het is geen kwestie van leeftijd, het is een kwestie van geest. Jozua en Caleb behoorden tot de generatie die stierf maar zij waren duizend keer meer krijgers dan de huidige generatie, en ze gingen binnen om het land in bezit te nemen. Zij waren ouder maar hadden de juiste geest. Je denkt dat de huidige generatie zou hebben gezegd, "We gaan niet zijn zoals onze ouders! Zij maakten die vlugge beloftes maar kwamen er nooit een woord van na". Maar wat zo beangstigde was is het feit dat ze volledig onbewust blijken te zijn van de zondige ongehoorzaamheid van hun ouders. Ze verstonden niet dat de conditie van hun volk een directe uitstraling was van hun ouders' ongehoorzaamheid. Ze wisten niet dat zij de kinderen waren van een ongehoorzame generatie. Zij zeiden tegen Jozua, "*evenzeer als wij naar Mozes gehoord hebben, zullen wij naar u horen...*" Als jij Jozua was, hoe zou jij dat verstaan? De tragedie is dat ze meer waarheid spraken dan ze realiseerden, omdat ze even ongehoorzaam als hun ouders werden. Ze faalden tot hun volledig erfdeel te komen wat ze zouden moeten gedaan hebben. Zolang Jozua in leven was, zolang de oudsten die met hem op stap waren en die dezelfde geest hadden in leven waren, bewerkten ze het volk te komen tot hun eigen erfdeel. Maar die generatie voelde zich er niet toe aangesproken. Vanaf het moment dat deze mannen die God kenden stierven en zij dus het volk niet langer in God's weg konden leiden werd het hart van het volk echt duidelijk. De ergste periode van zonde, welke we ooit kunnen lezen over God's volk vond plaats. Het staat neergeschreven in het boek Richteren. Doorheen het ganse boek Richteren vonden de meest ongelooflijke zonden onder God's volk plaats.

Er is een vers dat staat op 2 plaatsen als een samenvatting van Israëls problemen in Richteren. De reden voor deze verschrikkelijke terugval en zonde, en faling om hun grondgebied te bezitten is de volgende, "*In die dagen was er geen koning in Israël; ieder deed wat goed was in zijn ogen.*" (Richteren 17:6, 21:25). Ik wil dat we horen en vrezen wat we lezen. Toen de Pinkster beweging insloeg in Europa bijna 100 jaar geleden, vonden in de eerste jaren na 1900 sommige van de grootste opwekkingen in de geschiedenis van de kerk plaats in Europa. Wonderbaarlijke dingen vonden plaats. Maar een ding dat ook gebeurde is dat ze niet voortgingen in gehoorzaamheid om Europa voor God en Zijn koninkrijk in te nemen. In feite, werd het slechter en slechter. Elke zonde die beschreven staat in het boek Richteren vindt vandaag plaats in de Christen gemeenschap. Maar God roept ons opnieuw op. Hij doet enkele goddelijke Jozua's opstaan, eigenlijk een Jozua generatie. Hij geeft ons nog een kans. De situatie is veel slechter dan 100 jaar geleden. Maar voor God is het niet te laat. We moeten o zo voorzichtig zijn dat we die grote beloftes niet maken, "Oh, alles wat de Heer heeft gezegd, zullen we doen!" We gaan zo gehoorzaam zijn als onze Pinkster vaders, of onze Lutheranen, of wat ook. Het doet er niet toe wie zij zijn en wat zij zijn. Zij hebben nooit doorgezet tot de veranderende overwinning waar God naar verlangt in Europa. Hij geeft ons een andere kans en moeten er zeker van zijn dat we niet op onze stappen terugkeren.

Het bestuur van het Koninkrijk

In 1 Kor 10:11 lezen we, “*Dit is hun overkomen tot een voorbeeld (voor ons) en het is opgetekend ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is. Daarom, wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.*” Alles dat opgetekend staat in het Oude Testament is er om ons te onderwijzen en ons te waarschuwen tot koninkrijk leven vandaag. Het moet ons tot voorbeeld zijn. De God van het volk Israël is dezelfde God die wij vandaag dienen. Alhoewel er een ander verbond is, is het geen andere God. De God die bepaalde dingen niet graag had in het O.T. is dezelfde vandaag. Zijn persoon is niet veranderd. Zijn doel is niet veranderd. Hij is dezelfde God. Zijn doel is dat de ganse aarde met Zijn heerlijkheid en met Zijn koninkrijk vervuld wordt. Het gaat om hetzelfde.

Zo er is een bepaalde betekenis voor deze geschriften wanneer wij komen tot het einde der eeuwen. Er worden ons 2 dingen verteld als we de geschiedenis van God's handelwijze met Israël lezen. Ten eerste, het is een voorbeeld voor ons. We leren hoe God werkt, hoe hij is, en hoe wij moeten samenwerken met hem.

Ten tweede wordt ons gezegd in vers 11 dat zij types (typos) waren of schaduwen van de geestelijke realiteit die zij weergaven. Zo dus, al deze geschriften van het Oude Testament hebben 2 doelen: zij zijn een voorbeeld voor ons als waarschuwing, namelijk als we dezelfde dingen doen zullen we hetzelfde vonnis krijgen, maar zij zijn ook types en allegorieën, zij zijn geestelijke beelden van grote geestelijke waarheden. Toen Jezus was opgestaan uit de dood en de discipelen, die op weg naar Emmaüs waren, ontmoette was Hij onherkenbaar. Zij waren enorm ontmoedigd en ze zeiden, “*Wij leefden in de hoop, dat Hij het was, die Israël verlossen zou. Hij was een profeet die machtig was*”. (Lc 24:19-21) Merk op hoe ze in de verleden tijd spreken. Zij waren volledig ontmoedigd en ontgoocheld.

Dan berispt Jezus hen. Hij zegt, “*O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben!* Over welke profeten heeft Hij het? Duidelijk over het Oude Testament daar het Nieuwe Testament nog niet was geschreven. Dan neemt Hij de Wet en de Profeten en legt hen uit wat op Hem betrekking had (vers 27). Hij toont hen Christus op elke pagina van het Oude Testament. Hun harten waren brandende in hen terwijl Hij hen de schriften opende. Wanneer het Oude Testament van geschiedenis over gaat naar geestelijke openbaring dan bonst het met kracht en betekenis voor onze dag. Ik denk dat het totaal verkeerd is om de Bijbel te verdelen in het Oude Testament en het Nieuwe Testament. Zoveel dat we het Oude Testament noemen spreekt over de openbaring van het Nieuwe Verbond.

Bijvoorbeeld, waar staat het in de Bijbel om je handen uit te strekken, te roepen, en extreme en extravagante aanbidding te houden? Waar staat dat in de Bijbel? In de Psalmen! “Maar dat is het Oude Testament!” Neen! Dat is het Nieuwe Testament. David schreef die Psalmen in het tabernakel van David welke volledig het Nieuw Verbond was. De theologie van het ganse boek Psalmen is Nieuw Testament theologie. Hij leefde als een Nieuw Testament gelovige omdat de Zoon van God niet is begonnen

te bestaan eens geboren uit Maria maar omdat Hij altijd is! Het kruis is een eeuwig evenement. Het vond plaats op een bepaald ogenblik in de tijd, maar het vond niet enkel plaats in de tijd omdat het al een geestelijke realiteit was in de eeuwigheid.

Omdat deze gebeurtenissen eeuwig gebeurtenissen zijn en omdat *Jezus Christus het Lam is dat geslacht is sedert de grondlegging van de wereld*, zagen mensen als Abraham en David Christus en Zijn kruis en geloofden zij. Gelovend, gingen ze binnen in het grote eeuwig rijk waar Christus en zijn kruis reeds hun kracht aan het uitstralen waren. Abraham greep dit vast 2000 jaar alvorens het plaatsvond in tijd en ruimte en David 1000 jaar ervoor. Omwille van de eeuwig natuur van God en zijn eeuwig werken, kunnen jij en ik 2000 jaar terugkijken en geloven. Door te geloven gaan we binnen in dat eeuwig rijk en ontvangen we dezelfde realiteit in onze persoon vandaag.

Wanneer je dit inziet begin je te begrijpen dat al deze dingen werden opgeschreven voor ons onderricht. Het is bijzonder relevant voor dezen die leven aan het einde der eeuwen. Zo dit is de tijd dat we de allegorieën en waarheden van het Oude Testament moeten begrijpen. We moeten de Geest van Christus op de weg naar Emmaüs ontmoeten. We moeten les volgen aan de Emmaüs Weg Bijbel School waar Jezus zelf de schriften opent zodat onze harten mogen branden net zoals bij die leerlingen. Dan zullen we Christus zien op elke pagina van het Oude Testament. Dan kunnen we de boodschap van het koninkrijk zien op elke pagina van het Oude Testament. Het is niet enkel geschiedenis, maar het is opgetekend voor ons onderricht, in het bijzonder voor diegenen voor wie het einde de eeuwen gekomen is.

Een verhaal van 2 Koningen

We willen even het koninkrijk van David bestuderen, niet omwille van zijn historische betekenis maar omdat het koninkrijk van David het beste model is van hoe het koninkrijk van God zou moeten zijn. Alles van dat koninkrijk is vergelijkbaar met de geestelijke realiteiten in het koninkrijk van God. Er is ons vele malen verteld dat wanneer David's zoon komt Hij zal zitten op de troon en dat Hij tot volledigheid zal brengen dat wat David voorstelt in allegorie (gedeeltelijk). De totale vervulling van dit was niet Salomo. In zijn vroege jaren vervulde Salomo in het bijzonder de allegorie van het koninkrijk, maar alles wees naar de grote Zoon van David die nog moest komen. Eens David's koninkrijk gevestigd was waren haar principes de grondvesten voor elke andere koning die over God's volk heerste. Elke andere koning werd afgemeten met hoezeer hij het deed als David. Wanneer Jezus komt en Zijn koninkrijk opricht worden dezelfde principes in het Nieuwe Testament gebracht. (Mt 21:9; 22:41-46). Zo op zeer reële wijze werden deze dingen geschreven als instructie voor ons.

Als we het koninkrijk willen zien komen dan moet het komen op die wijze die de Bijbel zorgvuldig heeft beschreven. Je kan zien dat er 77 lange hoofdstukken in de Bijbel aan het koninkrijk van David zijn toegewijd. Er is geen ander onderwerp waar zoveel tijd en woorden zijn aan gegeven. Het is het belangrijkste wat betrekking heeft tot God. Nadat dit koninkrijk was gevestigd blijven de profeten er naar verwijzen,

zeggende “Nu komt er een tijd dat het koninkrijk zal heropgericht worden in de volle heerlijkheid van het Nieuwe Verbond met de Zoon van David zittende op de troon en heersend met eeuwige macht en eeuwige heerschappij.”

God's volk moet vaak het valse proeven alvorens ze het echte willen. Tot die tijd had God's volk geen koning. Mozes profeteerde dat ze een koning zouden hebben en hij waarschuwde hen omtrent de gevaren van een verkeerde soort koning. De eerste koning was niet David maar een man Saul. Hij was niet de keuze van God maar hij was de keuze van het volk. God stond hen toe hun eigen weg te gaan om hen zo een aantal lessen te leren. Als je in alle ernst bidt voor iets dat niet God's wil is en bijna aandringt dat God antwoordt ben je beter voorzichtig omdat Hij wel eens jouw eigen wil zou kunnen geven. Hij zal je via een moeizame weg leren waarom je de verkeerde gebeden aan het bidden was.

Zo, hier in de Bijbel, hebben we zo een voorbeeld (Saul). God gaf hen wat ze gevraagd hadden. Hij is gekend als de koning (Saul) die met kop en schouders boven iedereen uitstak. Ik wil dat we dit zien in allegorische termen. Saul vertegenwoordigt **het beste van aangeboren (natuurlijke) mogelijkheden**, aangeboren gaven en intellect; de keuze van het volk. Met kop en schouders boven iedereen uit. Eerst lijkt het alsof die man echt nederig is. Ik kan niet alle geschriften lezen, maar hier is een samenvatting. Toen het volk hem uitriep om koning te zijn ging hij weg en hield hij zich schuil (1 Samuël 10:22). Hij wou zelfs de job niet. Ik dacht, “Wat een nederig man. Hij wou zelfs de job niet.” Dan vroeg ik, “Maar wat gebeurde met deze nederige man dat hij zo trots kon worden?” Op een dag zei God me, “Dit was geen oprechte nederigheid. Saul had angst om te falen. Hij wou de job niet omdat hij niet zeker was of hij het wel kon. Hij wou niet voor gek staan bij falen. Het was geen nederigheid maar eigenlijk trots omdat hij geen mislukking wou zijn.” Toen hij inzag dat hij de job aan kon en dat iedereen opkeek naar koning Saul, zei hij, “Oh, ik heb dit graag. Als ik kom staat iedereen op voor mij en bewondert mij. Ik geniet hiervan!” Eens hij beroemd werd, werd het een drug zonder dewelke hij niet kon leven.

We moeten begrijpen welke de Saulische neigingen zijn om zeker te zijn dat we ze niet hebben. Ik zie dit in situaties in menige Europese landen. De laatste eeuw is er een huis opgestaan, het is een Saulisch huis. In verschillende landen is de Pinkster beweging hiervan een typisch voorbeeld. Bijna elke denominatie is een huis van Saul geworden dat 'David' niet wil zien komen en overnemen. Hier zijn sommige van de karakteristieken van Saulische mensen of van een Saulische beweging. Hij was niet enkel een persoon maar hij bracht ook een huis voort, 'het huis van Saul'. Wanneer een sterke leider een Saulisch werkwijze heeft zal hij een beweging voortbrengen en de hele beweging zal Saulische karakteristieken hebben. Hij brengt een huis van Saul voort, welke zijn eigen machtig monumentum heeft omdat demonen altijd bezit nemen van huizen van Saul. Zelfs als de man sterft gaat het huis verder in macht van zijn eigen monumentum. Hier zijn de karakteristieken:

Saulisch Leiderschap

1. Saul had nooit een echt persoonlijke relatie met God.

Het betekent dat Saul het aangezicht van God niet zocht gedurende de jaren van zijn heerschappij. Hij wist hoe hij overtuigend religieus moest handelen op de welbepaalde tijdstippen. Dit zijn de professionele bedieners die naar de stad komen met hun professionele bedieningskledij aan en de show start. Je kan zien en merken dat deze man gewoon een religieuze show opvoert. Maar in zijn privé leven is er weinig passie voor God. Zijn aanwezigheid wordt niet gezocht. Er is geen verlangen Hem te kennen en te wandelen met Hem. Als hij iets wil doen zal hij zeggen, "Laten we bidden en vragen voor God's wijsheid", maar in zijn denken heeft hij al een besluit genomen. De enige rol die God kan spelen is hem te helpen zijn plan te vervullen betreffende zijn eigen besluit. Kijk uit dat je geen Saulische neigingen hebt. Zo dus, het eerste kenmerk is de relatie die een persoon werkelijk met de levende God heeft. Saul had God niet nodig of wou God niet op een persoonlijke wijze. Oh, natuurlijk, hij wou God's hulp maar enkel en alleen in de mate dat het Saul hielp zijn plan te verwezenlijken. "Oh, zegen mij, zegen mij en help mij. Maar sta me alsjeblieft niet in de weg. Ik weet wat ik doe en wat ik wil."

Nu, laat me enkele contrasten met David aanduiden. David is de echte koning. ***David's passie was het hebben van een persoonlijke relatie met God.*** Hij kon niet leven zonder die relatie. Hij wou het niet op zijn manier doen, hij wou het op God's wijze doen. Laat me jullie een voorbeeld geven. Saul vocht met de Filistijnen gedurende zijn veertig jaren doch won nooit een beslissende overwinning. Maar David, toen hij de troon had, ging eerst naar God, "Wilt Gij dat ik ga en de Filistijnen aanval?" Hij nam geen beslissing tenzij God 'Ja' of 'Nee' zei. Hij vroeg ook, "Wat is het plan? Hoe gaan we het aanpakken?" Elke keer gaf God hem een verschillend plan met het resultaat dat David slechts 3 keer de Filistijnen aanviel. Zij waren totaal verwoest als doeltreffende strijdkrachten. David bezette al hun steden en zette een garnizoen op elke plaats. Eens hij hen onder de heerschappij van zijn koninkrijk had gebracht, vielen de Filistijnen gedurende veertig jaar David niet aan.

2. De wijze waarop ze andere mensen behandelen.

In de Schrift staat geschreven dat wanneer Saul een beloftevol persoon zag hij deze persoon tot zich voegde. Hij zei tot zichzelf in zijn onderbewustzijn, "Deze mannen en vrouwen kunnen mij helpen mijn bediening te promoten." Dat is de uiteindelijke waarheid. Saul zag mensen als nuttig enkel om zijn eigen programma te vervullen. Hij had geen interesse in hen, maar enkel in hoe zij zijn doel konden dienen. Hij gebruikte mensen. Hij ging nooit persoonlijk met hen om. Zo pas op voor Saulische neigingen. Als er in jou zijn haat ze op dezelfde wijze als God ze haat. Als er in jouw netwerk zijn en je ontdekt dat je een Saul dient dan is het beter te overwegen of je daar wel zou blijven.

Zoals we reeds hebben uitgelegd, het koninkrijk van God runt bij vaderschap. Als je een algemene verantwoordelijkheid als leider hebt en mannen en vrouwen met mogelijkheden komen je mee helpen dan is het een tweerichtingsverkeer. Zij zijn er

om je te dienen maar jij bent er om hen te helpen komen tot de volheid van hun bediening. Een echte vader heeft meer vreugde in het succes van zijn zoon dan in zijn eigen succes. Dus, is de persoon een vader of een eisende leider? Wat voor een hart heeft die leider? Nog belangrijker, wat voor een hart heb jij? Als jij David bent dan zal je een steeds toenemende gift en bediening voortbrengen bij diegenen die je meevolgen. Zij worden groter en groter terwijl ze je volgen. David begon met een groepje mannen die schulden hadden, die ontmoedigd en ontgoocheld waren. Ze waren echte nullen. Maar hij vormde hen om tot machtige krijgers die ongelofelijk waren in hun prestaties. Deze machtige mannen waren het bewijs van David's vaderschap.

3. Saul was onzeker bij mensen die grotere gaven hadden dan hem.

Dat werd een probleem voor David. David had teveel mogelijkheden voor Saul en het werd een bedreiging voor zijn zekerheid. Sauls zijn zo. Ze hebben ze graag maar ze zullen alles doen in hun macht om hen onderdanig te houden of ondergeschikt. Ik ken een aantal mannen met internationale namen die zo zijn. Ze leiden grote kerken en grote bewegingen met duizenden mensen. Maar zij hebben Saulische neigingen. Op een dag zat ik samen met een groep en zij waren aan het discussiëren hoe gevaarlijk het is om iemand met een goede gave voor bediening los te laten in de preekstoel omdat hij dan je mensen kan stelen. Dit was hun beleid. Als hij net zo een goeie prediker is als jij, laat hem dan nooit meer prediken in je gemeente. Als je weg moet laat niemand van de thuis-staf prediken omdat ze dan de harten van je mensen kunnen stelen. Het is beter om veel geld te betalen en een bekende prediker te laten komen omdat er dan geen gehechtheid van het hart ontstaat. Dat is Saul. En David was een bedreiging voor Saul omdat hij meer geliefd was ook al had hij een totaal loyaal hart. De mensen zeiden, "Saul heeft duizenden laten sneuvelen, maar David tienduizenden!" En hij kon daar niet tegen.

4. Saul was echt bezorgd over zijn imago (hoe de mensen hem zagen).

Zelfs toen Samuël uiteindelijk kwam en zei, "Kijk Saul, God neemt het koninkrijk van jou af omdat je niet absoluut gehoorzaam bent geweest." zei Saul, "Laat het de mensen niet weten. Eer mij voor mijn volk." (1 Samuël 15:30). Saul wou alleen een goed imago hebben. Dat was het meest belangrijke voor hem. Dit soort leider is meer bezorgd over wat de mensen denken dan over wat God denkt. Wanneer David uit alle macht aan het dansen was, verachtte zijn vrouw Mikal, de dochter van Saul, hem in haar hart. Dit is wat ze zei, "Oh, hoe nobel mijn Heer was voor het volk." Ze was sarcastisch. Ze zei, "Je stond voor gek voor het aangezicht van het volk." David zei, "Het was niet voor het aangezicht van het volk, het was voor het aangezicht van de Heer. Ik ben niet bezorgd om wat het volk denkt, maar om wat God denkt." Het David hart is bezorgd om wat God denkt. Het Saul hart zal bezorgd zijn om wat de mensen denken.

David's heerschappij

Een paar dagen na de afwijzing van Saul zendt God Samuël om Zijn keuze voor een koning, welke verschillend was van de keuze van het volk. Wanneer we Saulisch leiderschap in de gemeente hebben ervaren zeggen velen, “Op deze manier wil ik niet meer leven. Zo ga ik het nooit meer doen.’ De meeste wonden in het lichaam van Christus zijn veroorzaakt door Saulische activiteit. Saul-achtige leiders misbruiken mensen om hen te dienen eerder dan God. Vaders kwetsen geen mensen maar Sauls doen dit wel. Vaders vernietigen geen mensen maar Sauls doen dit wel. Vaders emanciperen mensen om groter, sterker en krachtiger te worden dan hun eigen bediening maar Sauls doen dat niet. Ik weet dat er in de U.S.A. een leger van mensen zijn die bijna vernietigd zijn omdat ze opgevoed zijn in het huis van Saul. Ze begonnen met ijver en passie voor Jezus en eindigen gewond, gekwetst, ontmoedigd en nutteloos. Zij zijn ontgoocheld. Ze zijn verslagen. En dit zijn juist het soort mensen dat bij David kwamen. Dit zijn de mensen die naar onze soort kerken komen. Er is ook een stroom mensen die vanuit de wereld binnenkomen en die nog niet beschadigd zijn door gemeente leven en Saulische activiteit. Zij kunnen gewoon 'Jezus mensen' zijn zonder enige belemmeringen. Het laatste dat zij nodig hebben is om in een huis van Saul terecht te komen.

God zalft David tot koning. God zegt in 1 S 16:1, “*Vul uw hoorn met olie en ga heen: Ik zend u naar de Betlehemiet Isaï, want onder zijn zonen heb Ik Mij een koning uitgezocht. 2 Maar Samuël zeide: Hoe zou ik kunnen gaan? Als Saul het hoort, zal hij mij doden.*” Hier is iets verbazend. Ook al heeft Saul het woord van God gehoord en weet dat hij tegen de Heer vecht blijft hij vechten. Ga naar vers 13, “*Samuël nam de oliehoorn en zalfde hem te midden van zijn broeders. Van die dag af greep de Geest des HEREN David aan. Daarna stond Samuël op en ging naar Rama. Maar van Saul was de Geest des HEREN geweken, en een boze geest, die van de HERE kwam, joeg hem angst aan*” (vers 14). David is gezalft, de zalving wijkt van Saul, maar dat stopt Saul niet om met volle macht te vechten. En als de Geest van God hem niet helpt, begint Saul samen te werken met boze geesten om zijn doel te bereiken. Wat gebeurt er met Saul? Hij verloor niet alleen God's zalving maar hij wordt ook bezeten met krachtige demonen die doorheen hem tegen de doelen van God werken. Dit is absoluut beangstigend. Ik hoop dat het jullie zoveel als mij beangstigd zodat wij nooit zoiets zouden doen.

Ga naar vers 31 omdat ik je iets wil tonen over Saul's zoon Jonatan. Jonatan is in mijn opinie een even tragisch verhaal als het verhaal van Saul. Jullie weten hoe David en Jonatan elkaar ontmoeten. Jonatan had deze verrukkelijke krijgersjongen David lief en hun ziel van beiden werd verknocht. Dat werd ons zo verteld (1 S 18:1-4). Zij sloten een verbond, niet eenmaal maar driemaal. Elke keer als Jonatan het initiatief neemt om het verbond te vernieuwen bevindt Jonatan zich in een zeer moeilijke situatie. Hij heeft de natuurlijke loyaliteit voor zijn vader en zijn vaders huis, doch hij heeft een verbond gesloten met een man die zijn vaders vijand wordt. Bij natuurlijke geboorte is hij verbonden met Saul, maar door toewijding aan het verbond is hij verbonden met David. De natuur van Jonatan is om absoluut loyaal te zijn. Nu, ik heb dit meerdere keren zien

gebeuren en ik wil jullie voor het volgende waarschuwen. Je kan dit vergelijken met opgevoed te zijn in een bepaalde denominatie. Je mag veel inzicht en onderricht ontvangen hebben van die relatie. Je mag opgebracht zijn onder een bepaalde geestelijke vader, hij mag zelfs je biologische vader zijn, maar datgene waarin je bent opgegroeid en tot wat je bent verbonden blijkt op dit moment deel uit te maken van het huis van Saul. Er komt een nieuwe beweging in je land. God zalft kleine simpele mensen met een zalving als die van David. De nieuwe beweging van God is met hen ook al hebben ze noch de gebouwen noch de financies op dit moment omdat ze allen als ballingen in grotten leven. Dat was de situatie toen en is de situatie nu. Saul's huis was een luxueuze plaats met vele dienaars en het was goed uitgerust. David leefde in een grot. Daar was totaal geen modern comfort. Maar de geest van Jonatan wist dat daar de toekomst was en dat het niet was bij zijn vader of zijn huis. Als gevolg werd Jonatan heen en weer geslingerd, "Gehoorzaam ik mijn natuurlijke loyaliteiten of gehoorzaam ik aan de weg die de Geest mij aanduidt?"

Ga naar 1 S 20. Dit is de tweede keer dat Jonatan en David een verbond sluiten. Hier spreekt Jonatan tegen David op het einde van vers 13, "*De HERE moge met u zijn, zoals Hij met mijn vader geweest is.*" Merk je de verleden tijd op. Hij gaat verder in vers 14, "*Zult gij mij niet, indien ik dan nog in leven ben, de goedgunstigheid des HEREN betonen, zodat ik niet sterf? Gij zult mijn huis ook nimmer uw trouw onttrekken, ook dan niet, als de HERE alle vijanden van David van de aardbodem uitroeit. Toen sloot Jonatan dit verbond met het huis van David: De HERE zal het eisen van de hand van de vijanden van David. En Jonatan liet David opnieuw zweren bij zijn liefde voor hem, want hij had hem lief als zichzelf.*"

Ga nu verder naar 1 S 23:16-18, "*Toen begaf Jonatan, de zoon van Saul, zich op weg en ging naar David in Choresa. Hij versterkte zijn vertrouwen op God en zeide tot hem: Vrees niet, want de hand van mijn vader Saul zal u niet vinden; gij zult koning over Israël zijn, en ik zal onmiddellijk onder u staan. Ook mijn vader Saul weet dit maar al te goed. Hierop sloten die beiden een verbond voor het aangezicht des HEREN. En David bleef in Choresa, maar Jonatan ging naar zijn huis.*"

Jonatan wist exact hoe de dingen verliepen en wat zijn rol was. Zijn vader was gezalft geweest doch was het niet langer. Zijn vader was door God geplaatst als koning van het koninkrijk doch dat was voorbij. En Jonatan's toekomst was bestemd om zijn vaderhuis te verlaten en zich bij David in de grot te voegen. Had hij dit gedaan dan zou hij tweede van het koninkrijk geworden zijn. **Maar Jonatan deed nooit deze kritieke zet en het resultaat was dat Jonatan met zijn vader Saul stierf.** (1 S 31:1-2). Hij miste zijn bestemming volledig. Stel je voor wat het zou geweest zijn met David en Jonatan als partners in het koninkrijk. Ik denk dat het huis van Saul, na Saul's dood, niet de moed zou gehad hebben om te vechten tegen de combinatie David en Jonatan. Zij zouden samen gekomen zijn in loyale eenheid met David als koning en Jonatan naast hem. De 2 huizen zouden samen gevloeid zijn om zo een grotere en glansrijke overwinning voor God te bekomen.

Op dit ogenblik zijn er velen in de huizen van Saul voor deze dingen aan het strijden. Zij werden opgebracht in historische denominaties. Hun vaders zijn vaak prominente leiders. Eens werd die denominatie gebruikt door de Heer. Maar omwille van ongehoorzaamheid heeft God dat huis verlaten en richt Hij een ander huis op. Dat ander huis ziet er nog niet echt indrukwekkend uit. Het heeft niet veel geld. Het heeft geen gebouwen. Zij komen samen in rare en vreemde plaatsen. Maar dat is zo een kracht dat ieder het kan ervaren, "Hier is God; Zijn Geest is hier." En diegenen met een reine geest binnen het huis van Saul worden aangetrokken om zich aan te sluiten bij de David groep maar ze strijden met zichzelf om verdeelde loyaliteiten.

In een bepaald deel van Texas zijn er 17 Methodist gemeenten die geleid worden door fantastische jonge geest-ervulde mannen die in vuur en vlam staan voor God. Hun gemeenten groeien allemaal sterk, een groei van 500 tot 1000 mensen. Deze groep bedienaars kwam bij me onder de leiding van een bepaalde man. Hij is hun Jonatan. Hij groeide in het Methodisme, maar hij ziet in dat het een huis van Saul aan het worden is. Hij zei, "We kunnen zo niet verder omwille van de compromissen en slechte beslissingen die onze denominatie maakt." In november, stemde de Synode van de Methodistische kerk in Amerika of ze homoseksuelen zouden toelaten voorganger te worden in hun kerken. Ze discussieerden of ze huwelijken tussen mensen van dezelfde geslacht zouden inzegenen. Dit was voor deze man en de groep hartverscheurend en ze wisten dat ze zo'n compromissen niet langer konden toelaten. Ze hadden prachtige gebouwen en eigendommen. Het probleem was dat ze behoorden tot de denominatie. Ze hebben een fantastisch inkomen, een super goede ziekenfondsverzekering en pensioen werd voorzien. Maar als ze eruit stappen verliezen ze alles. Ze zeiden me, "Als de Synode stemt voor homoseksuele voorgangers en huwelijken binnen hetzelfde geslacht, dan verlaten we de denominatie. We willen je vragen ons te helpen een netwerk te vormen zoals je dat in Texas doet."

De Synode stemde doch bij slechts 1 stem werd de motie afgekeurd. Slechts bij 1 stem. Ze hebben dus nog geen homoseksuele priesters of huwelijken tussen hetzelfde geslacht aanvaard, maar dit slechts omwille van 1 stem. Die machtige beweging die God ooit zo krachtig gebruikte is nu zo dood als een pier. Het is een huis van Saul geworden. Maar toen de beslissing viel, met slechts 1 stem verschil, kwam de bisschop bij die jonge man en de 17 andere en gaf hem promotie met allerlei extraatjes. De jonge man weifelde en maakte de beslissing niet die hij had moeten maken. De kerk ging bergafwaarts en heeft nu slechts de helft in aantal. In welke mate kan jij in vuur en vlam voor God blijven in dergelijke denominatie? De gemeente van zo'n 2000 mensen heeft er nu slechts zo'n 700. En de 700 die bleven zijn niet echt die je zou willen als voorganger. Dit vindt over de ganse wereld plaats en in het bijzonder in Europa.

Velen onder jullie staan voor dit soort situatie. Ik geloof dat 1 S 23:18 het moment was voor Jonatan om de breuk te maken. Er staat, "*David bleef in Choresa, maar Jonatan ging naar zijn huis.*" Hij zag David nooit meer terug, hij had nooit meer een ander moment van intieme communicatie met David. We leren daarna over Jonatan dat hij na een invasie van de Filistijnen dood ligt naast zijn vader. En het is moeilijk om de

klaagzang van David te lezen zonder dat tranen in je ogen springen. Op dit moment gebeurt dit over gans Europa. Mensen gaan dood omdat ze gewoon niet konden overstappen. Ze konden niet zeggen, "Ik zit er niet mee in hoe dat de dingen ervoor staan of wiens goedkeuring of afkeuring het heeft. Ik ga mee met wat God's Geest aan het doen is."

Stel je voor wat zou gebeurd zijn als Jonatan naar David was gegaan. Zoveel nodeloze pijn. De strijd die volgde tussen David's en Saul's huis zou nooit mogen hebben plaatsgehad (2 S 3:1). Zoveel verloren tijd en energie had kunnen voorkomen worden, en het koninkrijk had kunnen vooruitgaan. Tenslotte vindt de tragedie plaats. Saul en Jonatan zijn dood. En dan komt David in 2 Samuël 2 te Hebron en wordt tot koning gezalfd door zijn eigen stam. Dit is verschillende jaren later. Maar het is de tweede keer dat David tot koning gezalfd wordt. Het is belangrijk om deze 3 zalvingen te begrijpen. In 1 Samuël 16 wordt hij gezalfd door de profeet Samuël van God. Maar verscheidene jaren gaan voorbij zonder dat zijn omstandigheden veranderen. Eigenlijk is de woede van het huis van Saul tegen hem nu nog meer gewelddadig en wreed dan voordien. Ik wil je er ook op wijzen hoe David die jaren handelde. Hij was gezalfd door God. Hij wist zijn bestemming, maar zijn praktijk ervaring was hoe hij achternagezeten werd door Saul die in een demonische woede het doel had hem te doden. David krijgt 2 mogelijkheden om dit kat en muis spel snel te beëindigen door hem te doden. David's mannen zagen dit verkeerd. Zij zeiden, "Kijk, God geeft hem in jouw macht. Maak hem af!" Getroffen door zijn geweten (1 S. 24:5) zegt David eens, "Dit kan ik niet doen. Hij is nog steeds de gezalfde van de Heer. Het kan niet zijn dat hij door mijn hand sterft. Dat kan ik niet doen." Ook al werd hij aangespoord door andere leiders nam hij die beslissende actie niet.

Wanneer Saul ontdekt dat David hem had kunnen doden roept hij uit in een vlaag van berouw, "Oh, ik weet dat jij de koning bent." Maar het duurt niet lang of Saul is al terug bezig met zijn moordplannen. En David krijgt een andere kans. Zijn leiders zeggen, "Komaan. Dit is echt een kans van God. Dood hem. Je hebt de kans. Dan kan je het koninkrijk hebben. God heeft jou gezalfd. Jij bent de koning. Deze man is bezeten door demonen en werkt je tegen. Maak hem af en dan ben je van hem af." David zei, "Nee, nee. Ik kan mijn hand niet opheffen tegen de gezalfde God's." Het hart en de eerbied van deze man maakten hem God's keuze. Als we doorheen die moeilijke overgangperiode gaan van Saul's huis naar David's huis dan moeten we er voor zorgen dat we dezelfde geest in ons hebben. Als je aangevallen wordt, neem dan geen wraak. Sommigen die je zullen aanvallen dienden God op een fantastische wijze in hun dagen. Ze hebben goed werk geleverd in het verleden. We mogen hen niet raken. God moet dat doen. Het is niet aan ons.

David komt dus te Hebron aan. In het Hebreeuws betekent Hebron gemeenschap (fellowship). Wat meestal gebeurt is het volgende. Er is een man gezalfd door God voor een apostolische bediening. Hij is geroepen om de natie te veranderen of tenminste een stad te veranderen. En dat is de zalving van sommigen onder jullie die dit nu horen. Je kan je niet voorstellen waarom God Zijn hand op jou heeft gelegd. Maar Hij heeft het gedaan. Jij weet dat en anderen weten dat. Er is een groep mensen,

als je dat wil, van je eigen stam die die zalving willen erkennen. Voor sommigen onder jullie is dat nog niet gebeurd. Maar voor anderen is het zo dat je gemeente en je eigen mensen weten wie je bent. Ook al ben je herder in een gemeente jouw roeping is groter en van meer betekenis.

David is dus gezalft door zijn eigen stam, de stam van Juda. Op een gegeven moment, ook al is het niet uitgelegd hoe, waarschijnlijk omwille van de tussenkomst van een man die Abner heet, vervoegt de stam van Benjamin de stam van Juda. Deze 2 stammen worden het huis van David. De tien andere stammen erkennen hem niet als hun leider. Zij zijn bereid om naar Hebron te gaan en hem daar te ontmoeten maar ze zijn niet bereid om hem tot hun koning te zalven. Dit lijkt vrij goed op de situatie die je op dit moment in elke stad ter wereld aantreft. Je eigen gemeente erkent wie je bent. Het kan zelfs zijn dat je eigen netwerk van gemeenten erkent wie je bent en je hebt broederschap met andere leiders van andere groepen en kerken. Maar ze erkennen niet dat jij leiderschap draagt die verder reikt dan je eigen locale huis. Zij willen samen komen voor een periode van broederschap en zelfs samenwerken voor een bijzonder evenement maar dan wil ieder weer zijn eigen weg gaan. Dat is Hebron. Dat is beter dan tegen elkaar te strijden. Het is beter dan kerken die onderling competitie voeren. Maar het koninkrijk kan niet gevormd worden terwijl kerken te Hebron samenkomen. Je kan evenementen organiseren. Je kan een speciale spreker laten komen voor een conferentie waaraan jullie allemaal deelnemen. Een evangelist kan komen en we kunnen overeenkomen om allemaal samen te werken. Hij komt voor een kleine periode en dan werken we allen samen voor het evenement, maar wanneer het evenement over is dan gaan we allemaal onze eigen weg.

Als gemeente A iets organiseert, dan organiseren gemeente B, C, en D iets op hetzelfde moment. Waarom zouden ze enig respect hebben voor wat de anderen doen? We strijden niet tegen elkaar. In feite komen we eens per maand samen om te bidden, dat is Hebron. Het is beter dan tegen elkaar oorlog te voeren maar het is niet het koninkrijk. Vanuit Hebron kon David zijn eigen huis leiden maar hij kon de rol niet krijgen die God voor hem wou. Het is beter dan de wildernis en een grot. "Hij is hun leider, maar hij is niet de onze. Het is hun evenement maar niet het onze." We bidden God's zegen over hen, maar het niets met ons te maken. Wij hebben ons eigen programma en we werken met onze eigen mensen. Binnen dezelfde stad doen we in vriendschap ons eigen ding. Dat is Hebron. En binnen mijn contacten gaat het er in elke stad zo ongeveer aan toe.

David heeft niet geprobeerd het koninkrijk vanuit Hebron te bouwen en dat omwille van 2 redenen. Ten eerste, het was de verkeerde plaats. Ten tweede was het nog niet de juiste relatie. Hij wachtte dus 7 ½ jaar. Zo kom je bij 2 Samuël 5:1, "*Toen kwamen alle stammen van Israël bij David te Hebron en zeiden: Zie, wij zijn uw eigen vlees en bloed.*" Dit is een grootse en wonderbaarlijke openbaring. Er is slechts 1 lichaam van Christus. Daar is maar 1 zaad. We maken deel uit van ene zaad en van 1 lichaam, of we dat nu erkennen of niet. Ze zeiden nog, "*Reeds vroeger, toen Saul nog koning over ons was, waart gij het, die Israël deed uittrekken en weer terug bracht. En de HERE*

sprak tot u: Gij zult mijn volk Israël weiden en vorst over Israël zijn.” Ze wisten dus allemaal wat God had gezegd. Is dat niet fantastisch.

Wanneer ik naar een stad ga doe ik dit. Ik ga naar een pastor van gemeente X waar ik uitgenodigd ben voor een bijeenkomst. Ik ga ook naar andere kerken. Recent vroegen leiders me om te komen spreken voor 107 pastors in Omaha, Nebraska. Ze erkenden allemaal mijn bediening voor hen. We hadden een fantastisch weekend. Maar van zodra ik de stad verliet gingen we allemaal onze eigen weg. Toen ik op bezoek was konden ze allen samenkomen om door mij bediend te worden. Wat denk je dat er zou gebeuren als ik naar die stad zou verhuizen? Zouden alle 107 nog steeds naar mijn bijeenkomsten komen? Neen, dat zouden ze niet doen omdat als ik daar woon dat een permanente relatie meebrengt. Geen voorbijgaande emotie van eenheid maar het zou betekenen dat je het echt moet doen. Toen ik daar bij hen was merkte ik een man op die duidelijk de leider was in de stad en 2 of 3 andere die duidelijk zijn linker en rechter hand waren. Ik zag het zo duidelijk. En toen ik met een paar oudere voorgangers samen zat vroeg ik hen, “Wat denken jullie? Aan wie heeft God de zalving over de stad gegeven?” Ze gaven me de namen van de mannen die ik had opgemerkt. Dus zei ik, “Waarom erkennen jullie hen dan niet en geven jullie hen de autoriteit om de stad te leiden?” Maar dat wouden ze niet doen.

Ik ging naar de stad Harrisburg, PA. Ik werkte in deze stad voor een aantal jaren. 80 pastors komen elke dinsdag samen en bidden de hele voormiddag. Drie keer per jaar gaan ze op driedaagse bezinning om er te bidden en om openbaring en visie te ontvangen voor de stad. Een paar jaar geleden werd deze groep van pastors erg aangevallen door een heksen raad. In een paar dagen tijd lagen 5 pastors op sterven omwille van levensbedreigende ziektes. Dit was het werk van deze heksen. Wij echter begonnen uit nood een krachtige oorlogsvoering in gebed en deze mannen genazen en bleven leven. Vier heksen en een tovenaars bekeerden zich. En op dat moment stelde ik dezelfde vraag die ik in Nebraska had gesteld, “Wie zien jullie als de leiders die God heeft aangeduid over de stad?” Zij gaven me vier namen. Ik had dezelfde mannen opgemerkt. Maar hier deed men het anders. Ze kwamen samen en de vier mannen van wie iedereen erkende dat zij de sleutelfiguren waren die God had gezalfd voor leiderschap over de stad werden erkend als apostolische leiders van de stad. Iemand werd aangeduid voor het algemeen leiderschap. Ze openden een kantoor en betaalden samen voor een voltijdse staf. Dit is het kantoor van de stadsgemeente en niet voor één van de afzonderlijke gemeentes. God doet machtige dingen in die stad. Er vinden wonderen plaats. Er zijn tekens en wonderen in vele van de gemeentes. Jammer genoeg, is het het enige voorbeeld dat ik kan geven van de U.S.A. En het wordt nu ook aangevallen.

Zo kwamen dus tot David en zeiden, “Gij waart het die Israël ten strijde deed trekken... Gij zult mijn volk Israël weiden en vorst over Israël zijn.” Waarom heeft het 7 ½ jaar geduurd voordat ze deden wat God hen gezegd had? Het is nogal een vraag. Waarom zo lang? Uiteindelijk hadden ze het begrepen. *“Dus kwamen alle oudsten van Israël bij de koning te Hebron, en koning David sloot met hen voor het aangezicht des HEREN te Hebron een verbond; daarop zalfden zij David tot koning over Israël. Dertig jaar was David oud, toen hij koning werd; veertig jaar heeft hij geregeerd. In Hebron heeft hij*

zeven jaar en zes maanden geregeerd over Juda, en in Jeruzalem drieëndertig jaar over geheel Israël en Juda.”

Nu dat iedereen hem erkent heeft kan hij iets doen. Dit is de derde keer dat hij gezalfd wordt. **Eerst door God. Een tweede keer door zijn eigen huis. Nu door de hele gemeenschap van God's volk.** En nu kan hij iets doen. Onmiddellijk gaat hij van Hebron naar Jeruzalem omdat hij weet dat hij het koninkrijk moet vestigen vanuit Jeruzalem. 1 Kor 10:11 zegt, *“Dit is hun overkomen tot een voorbeeld (voor ons) en het is opgetekend ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is.”* Zien jullie nu in hoe relevant deze geschriften zijn voor ons vandaag. Wat mij betreft lijkt het wel nieuws voor vandaag.

David's stappen bij het oprichten van het Koninkrijk

David volgde verschillende stappen om het koninkrijk op te richten. Het is belangrijk hieruit te leren.

1. Hij maakt komaf met de Jebusieten.

Dit is belangrijk. Als je naar het begin van het boek Richteren gaat dan staat er, *“Vervolgens streden de Judeeërs tegen Jeruzalem, namen het in, sloegen het met de scherpte des zwaards, en staken de stad in brand”* (vers 8). Jullie denken, “Fantastisch! De stad is overwonnen en het is in de handen van God's volk.” Nu komen we bij vers 21 en je kan er een kleine 'maar' vinden. Vers 21, *“Maar de Benjaminiten hebben de Jebusieten, de bewoners van Jeruzalem, niet verdreven, zodat de Jebusieten bij de Benjaminiten in Jeruzalem zijn blijven wonen tot op de huidige dag.”* Dus de stad was ingenomen met uitzondering van een bolwerk, het bolwerk van Sion. In het bolwerk van Sion bleven de Jebusieten wonen en zij trotseerden de overwinning van God's volk. Het bleef zo gedurende de ganse periode dat Saul koning was van Israël. In totaal bijna 100 jaar. Maar toen David de troon had, zei hij, “Dit kan zo niet. In het centrum van de stad is er een bolwerk dat de heerschappij van God trotseert.” Eigenlijk zeggen ze zo, “Ha! Ha! Ha! David zal hier nooit komen!” Zolang Saul leefde liet hij dit toe en hij deed nooit iets. En in de periode voor Saul leefden ze ook met deze belediging en zij deden nooit iets. Maar David zei, “Wij kunnen dit niet hebben!”

Wat zegt dit? Laten we even naar ons zelf kijken. Wij komen van allerlei soorten achtergronden. Voordat we tot Christus kwamen deden velen van ons zondige dingen waar we zelfs niet willen over praten. We ontvingen Jezus als Heiland, onze levens werden veranderd met uitzondering van één ding. Er is een gebied in ons leven waar Jezus nooit Heer werd. Voor mij was dit op het vlak van rein denken. In mijn denken was er een bolwerk van de pornografische foto's vanuit het leven dat ik voordien had. Ik kreeg het niet overwonnen. Het was alsof een Jebusiet van daaruit zei, “Oh, Jezus zal hier nooit komen!” Sommigen hebben een oncontroleerbare boosheid. Anderen geven dwangmatig uit en kunnen hun finances niet controleren. Anderen zijn dwangmatige eters en kunnen niet controleren wat ze eten. Sommigen staan nooit tijdig op 's morgens

om een goede tijd met de Heer te hebben. Anderen hebben angsten die ze niet kunnen overkomen.

Je kan nooit een koninkrijk persoon komen totdat die Jebusiet bolwerk in jou weg is. De duivel zal vaak wachten en wachten totdat je op de voorgrond treedt en dat je gekomen bent tot een bedieningsniveau waarbij je welbekend bent. Maar vanbinnen is er dat onoverwinnelijk gebied dat je gaat verwoesten. Stel je gewoon een grootse militaire macht voor. Zij hebben fantastische wapens, jets, schepen en tanks. Maar stel je nu voor dat de vijand een radio controleerbare bom in elk vliegtuig heeft geplaatst. Hij weet dat hij op welk moment hij ook kiest hij op de knop kan duwen en deze grote legermacht kan opblazen. Hij wacht af, hij wacht het perfecte moment af. Als dit land zijn militaire macht voorstelt is het heel indrukwekkend. Maar de vijand lacht in zijn vuistje. Op elk moment dat hij wil kan hij op de knop duwen en die formidabele wapens vernietigen. Dit is spijtig genoeg een beeld van vele mannen en vrouwen in de bediening. Ze hebben nooit komaf gemaakt met de Jebusieten. Jezus is in hun leven gekomen. 90% of hun leven is veranderd, maar er is een gebied van mislukking en nederlaag recht in het centrum van hun leven. En een spottende demon zegt, "Ah, Jezus zal hier nooit komen!" De duivel blijft zeggen, "Wanneer ik wil kan ik op de knop duwen."

Denk aan iemand als Jimmy Swaggart. Dat gebeurde niet plots, maar het was iets dat nog steeds daar was van vroeger waarmee hij nooit komaf had gemaakt. Hij had een krachtige gave als evangelist met een machtige zalving. Maar er was een Jebusiet, "Hier komt Jezus nooit binnen!". Toen de tijd rijp was drukte de duivel de knop in en vernietigde zijn bediening. Vele mensen werden verwond, gekwetst, verward en de naam van Jezus werd ontzettend onteerd. We kunnen het koninkrijk niet bouwen tenzij we komaf maken met de Jebusieten. Misschien is het niet aanwezig in jou persoonlijk, maar het kan in je gemeente zitten. Misschien ben je gekomen van een andere achtergrond en is er binnen de gemeente een oude traditie die je niet kan raken. Het stemmen voor onze voorganger zou een goed voorbeeld zijn. Democratische regel! Je hebt een diaken die de financiën controleert die niet gelooft. Maar hoe kan je meegaan met de huidige beweging van God als je de oude tradities volgt en er niet mee afreken. Oh, ja, Jezus is aanwezig in onze gemeente en er is iets nieuws aan het gebeuren maar daar is een Jebusiet in het hart van onze gemeente. En niemand heeft ooit de moed gehad om het te confronteren en ermee af te rekenen.

De gemeente begint te groeien, zegen begint te komen. Iedereen begint de wonderlijke beweging van God te ervaren en dan plots is er een explosie. Het kan een oudste zijn die het nooit echt eens was met jou, die je nooit eerde of je de plaats gaf die God je gegeven had in de gemeente. Maar hij is een van de sterkere leden van de gemeente. Zijn ganse familie komt naar de gemeente. Zij zijn de belangrijkste tienden gevers. Als ik dit aanpak dan gaan we een ernstig financieel verlies leiden. Hij gaat niet mee met ons in de nieuwe beweging van God en volgt onze richting niet, maar het is te pijnlijk om er mee om te gaan. We laten deze Jebusiet dus gerust. We gaan verder en dan als we juist de hoek omdraaien, plotseling een botsing. Wel je hebt hem gerust gelaten gedurende 4 jaar en nu volgen er 200 gemeente leden aan hem en 300 aan jou.

Wanneer het uiteindelijk komt tot een crisis is er een pijnlijke scheur in de gemeente, in 2 stukken. Als je er 5 jaar eerder mee komaf had gemaakt dan zou het inderdaad pijnlijk zijn geweest maar niet zo verwoestend als het nu is. David zei, “Vooraleer we denken aan de opmars van het koninkrijk moeten we eerst met de Jebusieten afrekenen.” Het kan iets persoonlijk zijn. Het kan zitten in tradities en geloofsopvattingen waar we aan vasthouden. Het kan doctrine zijn. Als je er niet mee afrekenet dan zal wat je gerust laat tot jou komen met grootse kracht en het zal je vernietigen. Maar David was niet van plan om zo te leven.

2. David's echte passie was om de ark van het verbond terug te brengen.

Wanneer David de troon besteeg was het zijn passie dat God terug de centrale rol zou hebben in de natie waar Hij altijd naar verlangd had.

In het tabernakel van Mozes, waar de ark normaal was, was het de plaats waar God's Shekinah heerlijkheid woont. Het staat voor de aanwezigheid en macht van God, en Zijn heerlijkheid. Het was een symbool van God's manifeste aanwezigheid. In de dagen van Eli, toen Israël niet veel veldslagen won en vaak verloor van de Filistijnen, besloten ze dat ze de aanwezigheid van God nodig hadden om hen te helpen in de strijd. Eli had twee zonen, Chofni en Pinechas. Ze leefden zeer zondig. Ze waren immoreel en ze waren afpersers. Doch zij hadden een functie als priesters van God voor het volk. Ze worden overhaald om de ark naar het legerkamp te brengen in de strijd tegen de Filistijnen.

Ze brachten de ark naar het legerkamp maar God kwam niet om voor hen te strijden. De ark van het verbond wordt door de Filistijnen buitgemaakt. En dan beginnen de problemen voor de Filistijnen. Ze vinden hun god voorover gevallen op grond, vlak voor de ark van het verbond. Ze zetten de god terug op zijn plaats en weer valt hij voorover op de grond voor de ark. Allerlei soorten ziekten breken uit. Uiteindelijk vinden ze op een morgen hun afgod in stukken op grond. Ze hadden de boodschap begrepen. Het is beter om van God af te raken.

De Filistijnen kennen de principes van God niet. Zo dus straft God hen niet voor hun onwetendheid. Ze zetten de ark op een wagen voortgetrokken door twee zogende koeien en de ark vertrekt. De koeien gaan recht door en komen aan te Bet-Semes en uiteindelijk na een ganse reeks van gebeurtenissen werd het naar het huis van een zekere man Abinadab gebracht. Het is interessant de betekenis van zijn naam te kennen, “diegene die bereid is”. En zo is het in het laatste deel van de 20ste eeuw geweest. God heeft niet met de kerk als geheel kunnen werken omwille van onreinheid en obsceniteit. Hij kan niet werken in zo een omgeving. Maar God heeft diegene gevonden die bereid was. Diegene die de prijs wilde betalen om te leven in een intieme relatie met God toen dat nog vrij onbekend was in de kerk. We zouden vele namen kunnen geven. A.W. Tozer zou een goed voorbeeld zijn voor de Canadese westerse wereld. Hij schreef o.a. de boeken “The Pursuit of God” en “The Root of Righteousness”. Dat zijn boeken om te hebben. Eén van zijn meest geliefde uitspraken is “Vele mensen verlangen ernaar heilig te zijn, maar ze zijn niet bereid om door het proces van heiliging te gaan. Ze willen het eindproduct

zonder de pijn van het proces. Ze zullen nooit heilig worden omdat ze de prijs niet willen betalen.”

Veel van de kerk is doods met uitzondering van de kleine zonderlinge persoon Abinadab die de prijs wou betalen. Wel, in zo een omgeving werd David geboren. De ark van de heerlijkheid van God ging nooit terug naar het tabernakel van Mozes. Het bleef in het huis van Abinadab voor een periode van ongeveer 70 jaar (20 jaar voordat Saul de troon had, 40 jaren gedurende Saul's heerschappij en de eerste 7 jaar van David's heerschappij).

Gedurende al die tijd waren er de diensten in het tabernakel van Mozes en men zat er niet mee in dat God niet daar was. Het stoorde hen niet. In feite heeft religie God niet nodig, eigenlijk staat God in de weg. Het is beter om God niet in de buurt te hebben. Eens de plechtigheid gedaan is kan je weer zonder God verder leven voor de rest van de week. De vaste plechtigheden van Mozes' tabernakel misten de aanwezigheid van God niet.

Ik heb geen idee hoe vaak David naar Mozes tabernakel ging maar ik kan me voorstellen dat deze jonge man die honger had naar God, er heenging als zijn ouders het hem toelieten. Maar het was steeds een ontgoochelende ervaring omdat God afwezig was. David wou geen religie, hij wou God. Als hij thuis was en zorgde voor de schapen van zijn vader dan nam hij zijn harp en zong hij zelfgemaakte liederen waarmee hij God de Schepper aanbad. God kwam en bezocht deze jonge man. Hij had een relatie met God, het werd het fundament, de bron en de kracht van zijn leven. Dit is waar we ons vandaag bevinden.

Wij komen van een halve eeuw plechtigheid, in Europa een volledige eeuw. De laatste keer dat God iets in Europa deed was in het begin van de 20ste eeuw. Het begin van de Pinkster beweging had een krachtig effect op vele landen die wij vandaag vertegenwoordigen. Maar het werd snel respectabel, doofde en bereikte nooit volledige verandering. Er zijn vandaag vele Pinkster gemeenten die de Heilige Geest niet willen omdat Hij dingen overhoop haalt. Geloven in de Heilige Geest en Zijn aanwezigheid willen zijn twee verschillende dingen. Wil je de doctrine of wil je de Persoon? Welke wil jij? Welke prijs wil jij betalen opdat Hij komt en leeft met jou?

De ark van het verbond bleef voor ongeveer 70 jaar in het huis van Abinadab. Wanneer David de troon besteeg was het zijn passie dat God terug de centrale rol zou hebben in de natie waar Hij altijd naar verlangd had. Hij wou Hem in het hart van de hoofdstad van het koninkrijk dat hij ging oprichten.

David was volledig oprecht, hij wou God met zijn ganse hart. Maar de laatste keer dat God's ark van het verbond was verplaatst deden de Filistijnen dat. Zij gebruikten een wagen voorgetrokken door koeien en het werd teruggestuurd naar Bet-Semes. Waarschijnlijk waren er een aantal ouderen die zich herinnerden hoe de wagen met de ark was toegekomen.. Als we nu God's ontsluitende en heerlijke aanwezigheid willen

hoe kunnen we dat laten gebeuren? Hoe kunnen we het onderhouden eens het plaats vond? Niemand van deze generatie weet dat omdat we het niet gedaan hebben.

Terug naar het boek Numeri, hoofdstukken 2-7. Er worden zeer nauwkeurige instructies gegeven over de wijze waarop de ark van het verbond en ook het reine vaatwerk moeten verplaatst worden. Maar in hun enthousiasme om de heerlijkheid van God terug te hebben deden ze het op de manier waarop de Filistijnen het hadden gedaan. Ze vervoerden de ark op een nieuwe wagen met als doel het te vestigen op de berg Sion maar dan begon er ineens van alles verkeerd te gaan. Uzza was een van Abinadabs zonen. Hij zei, “Wel, ik had de aanwezigheid van God in mijn huis gedurende 70 jaar. Ik ben een expert. Ik weet er alles van.” Hij had supervisie over de manier waarop de ark moest verplaatst worden. Toen ze bij de dorsvloer van Nakon kwamen begon de ark te trillen. Het was God die zei, “Ik wil niet dat jullie het op deze manier terug brengen.” Het uitglijden van de wagen had hun moeten waarschuwen. “God is niet echt gelukkig over de manier waarop dit gebeurt.” Wat doet Uzza? Hij strekte zijn hand uit naar de ark en greep haar en zegt, “Kijk eens, hou eens op met zo te bewegen.” En Uzza sterft daar.

Toen we in 1965 uitriepen we naar God om terug naar onze kerk in Bombay te komen had ik nooit God's kracht gezien en had ik had nog nooit God's aanwezigheid ervaren. Ik had Hem nog nooit zichtbaar en tastbaar in een bijeenkomst gezien omdat zoiets nog niet in mijn leven had plaatsgevonden. Ik was de pastor van een Baptisten gemeente te Bombay. Ze was gesticht door Britten en was nog steeds zeer Brits omdat dat nu eenmaal de beste wijze is. Brit en Baptist zijn is de beste combinatie. Ik riep uit tot God om tot ons te komen. We weten allemaal dat God een Brit is en dat Hij in Zijn hart Baptist is. Zo dus zal Hij dan natuurlijk komen op een respectabele Britse Baptisten wijze. Ik riep uit naar God want ik was die bijeenkomsten die geen leven in zich hadden echt moe. Maar mijn problemen begonnen van zodra God mijn gebeden beantwoordde. Hij kwam. En dan tot mijn grote ontzetting ontdekte ik dat God geen Brit is. Meer nog Hij weigerde om Brits te worden. En nog erger, Hij was geen Baptist. Hij wou de regels van de Baptisten kerk niet volgen. Hij kwam gewoon om God te zijn.

Alles viel in stukken uiteen. Ik zei, “Lieve God, ik wenste dat ik U nooit gevraagd had om te komen.” Ik kwam heel dichtbij dezelfde fouten die Uzza had gemaakt. Ik probeerde mijn hand te leggen op wat God aan het doen was om het zo terug te brengen tot respectabele Britse Baptisten religie. Ik voelde me als David omdat wanneer David de eerste keer probeerde de ark terug te brengen alles verkeerd ging en het uitliep op een ramp. Uzza stierf en ze brachten de ark naar de plaats van een man genaamd Obed-Edom. Voor een periode van 3 maanden wouden ze niet dichtbij de ark komen omdat het voor hen leven of dood betekende. Zo dus zoekt David God. Er wordt ons gezegd dat David bang en boos was. Dat was precies hoe ik me voelde in Bombay. Ik vond het helemaal niet fijn wat er zich afspeelde. Maar het was God. Dat was mijn probleem. Ik was gekweld. Ik herinner me hoe ik het op een nacht in gebed uitschreeuwde, “God, gedurende meer dan een jaar heb ik naar U uitgeroepen om te

komen en toen U kwam maakte U me zo bang. Meer nog, ik hou helemaal niet van wat U doet.”

Wat me enorm trof in die tijd was dit verhaal in 2 Samuël 6 waar David de ark terugbrengt. Deze keer doet hij het op de juiste wijze. Zijn vrouw kijkt uit het venster naar de afstotelijke man die als een gek voor de ark aan het dansen is. Ze zegt, “Wat is hij bezig? Hij staat voor gek in het bijzijn van alle mensen. Wacht tot dat hij thuiskomt. Wanneer hij thuiskomt zal ik hem eens zeggen wat ik ervan denk.” Als hij thuiskomt wijst ze hem aan en zegt, “Kijk, jij was als een dwaas voor het volk. Wat denk je dat je aan het doen bent?” David, zegt, “Het was niet voor de mensen, het was voor het aangezicht van de Heer.” David had gedurende 3 maanden aan God gevraagd wat er fout was gelopen en wat hij moest doen om het de volgende keer juist te doen. God zei, “Jij hebt het niet in de juiste orde gedaan. Je moet de Levieten zich laten reinigen van zonden en dan moeten ze het op hun schouders dragen.”

Wat leert ons dat? *Daar is een last in het terug brengen van de heerlijkheid van God welke je niet kan mechaniseren door computers, technieken of methodeleer. Het zal je iets kosten. Het zal hard werk zijn. Je moet de last dragen en je kan het niet overdragen op iemand anders.* Er is geen moderne techniek dat je kan gebruiken. Het is pijnlijk, neerbuigend, berouw hebben, en een uitroepen naar God. Er is geen andere weg. Je kan het niet overdragen op een gemechaniseerd charismatisch mechanisme. Het zou niet werken. Als je geen groep mensen kan vinden die de prijs willen betalen om geheiligd te worden en om dan lasten dragers te worden om de heerlijkheid van God terug in de dode kerk situaties te dragen, dan zullen we nooit God zien komen. Begrijp je wat ik zeg. En dan ben je helemaal niet bezorgd om hoe het eruit ziet of hoe het klinkt.

We zetten een week apart om God te zoeken en om ons voor te bereiden op de komst van God naar onze kerk. Gedurende die week gebeurden allerlei soorten dingen die ik voordien nog niet gezien had en elk van hen gaven me doodsangst. Eerst was er mijn vrouw. Op woensdagavond tijdens die week van bijeenkomsten, waren we een zeer gewaardeerde hymne aan het zingen, “Oh, vierduizend tongen zingen, de prijs van mijn grote verlosser...” En plots hoorde ik die val! Ik dacht, “mijn Heer, Eileen heeft een hartaanval!” Ze lag languit, op haar rug. Dan keek ik naar haar gezicht en ze gloeide van de heerlijkheid van God. Ik wist dat het niet om een hartaanval ging. Het was God. We keken er allemaal met afgrijzen naar. We eindigden vlug de bijeenkomst. Eileen lag schuin voor de deur. Iedereen moest over Eileen stappen om het kerkgebouw te verlaten. Ze lag daar gedurende 45 minuten.

Ik bracht haar naar huis, legde haar in bed en ze was nog steeds volledig uitgeteld. Ik legde me naast haar neer. Ergens in het midden van de nacht werd ik wakker. Ik had helemaal niet goed geslapen. De kamer vulde zich met de aanwezigheid van de Heer. Ik had dit nog nooit eerder ervaren maar ik wist dat het God was. Hij kwam naar me toe en ik voelde hoe de aanwezigheid van God me begon te omringen. Ik zat op bed en ik zei, “Ik weet niet wat U met Eileen gedaan hebt, maar ik wil U. Alsjeblieft kom!” We hebben altijd alles samen gedaan. We zijn met elkaar getrouwd. We zijn samen

gedoopt. Samen gered. We hebben altijd alles samen gedaan. Ik zei, “Heer, wat het ook is dat U met Eileen hebt gedaan, sluit mij niet buiten, alsjeblieft!” God kwam en ik voelde hoe ik werd overmand. Er was iets in mij dat nog steeds angstig was. Ik bewoog niet maar diep van binnen zei ik, “Wacht eens even. Ik ben eigenlijk niet zeker of ik dit wel wil.” Ik zette een geestelijke, inwendige barrière op zodat God geen volledige controle kon krijgen. Op het moment dat ik dit deed nam Hij afstand. Hij was weg.

Ik riep uit naar de Heer en toen Hij terug kwam lag ik daar gewoon, “Heer, ik heb dit nog nooit eerder gedaan. Ik weet niet hoe ik het moet doen. Help mij alsjeblieft. Toon me hoe ik U moet ontvangen.” Ik maakte me zo open als ik kon. Ik lag daar, gaf me over en leerde Hem te ontvangen. Ik voelde hoe Zijn aanwezigheid naderde en naderde, totdat Hij me overstroomde. Ik merkte op dat het bed waar ik op lag begon te schudden onder Zijn kracht. Eileen werd wakker en wist onmiddellijk wat er aan het gebeuren was en ze begon te bidden. God vulde me golf na golf na golf met Zijn ongelooflijke liefde.

Het volgende dat ik moest leren was hoe we Hem tot de kerk moesten laten komen, hoe onze gemeente en onze bijeenkomsten konden gevuld worden van Zijn aanwezigheid. Als leider had ik de verantwoordelijkheid om anderen te brengen in een omgeving waar God comfortabel was. Toen we de keer daarop samenkwamen dan waren er precies 12 van ons die verschillende ontmoetingen met God hadden. Nu waren we samen als groep die iets wist van hoe we in God's aanwezigheid konden leven. We moesten leren hoe we samen God de vrijheid konden geven om Hem zijn wil te laten doen in ons midden.

3. David richtte het Tabernakel van David op.

Eens David had geleerd hoe hij de ark succesvol moest terugbrengen brachten ze de ark van het verbond niet terug naar het tabernakel van Mozes ondanks het feit dat Mozes' tabernakel er nog steeds stond. De tabernakel van Mozes was altijd op de plaats Silo (Richteren 18:31; 1 Samuël 1:3,24; Psalmen 78:60). Het was ongeveer 50 km van Jeruzalem. Op een gegeven moment verplaatsten ze het naar een locatie dichterbij. Het was de berg Gibeon. Je kan hierover lezen in 1 Kronieken 16. Gibeon was zo'n 10 km van berg Sion.

Dit is een beeld voor mij. Ze brachten het tabernakel van Mozes dichterbij het tabernakel van David maar ze brachten ze niet samen met David's tabernakel. De gehele tijd dat David's tabernakel op berg Sion stond, stond Mozes' tabernakel slechts 10 km verder op berg Gibeon. Je kon letterlijk beslissen naar welk tabernakel je wou gaan. God duidde Sadok aan als priester om er op toe te zien of de traditionele bijeenkomsten in het tabernakel van Mozes op de juiste manier verliepen. Maar de ark van het verbond ging nooit terug naar het tabernakel van Mozes. Het werd naar de nieuwe tent die David voor haar op de berg Sion had gespannen (2 S 6:17). David's tabernakel was volledig onwettelijk volgens de wet van Mozes.

Mozes' tabernakel bestond uit 3 delen. Eerst was er het voorhof, dan de heilige plaats en uiteindelijk het heilige der heiligen. In het voorhof stond het koperen altaar voor de zondoffers en het grote wasvat voor de wassingen. Binnen de heilige plaats bevond zich de tafel van de toonbroden, het reukaltaar en de 7 armige kandelaar. In de heilige plaats ging alleen de priester binnen. Niemand ging in het heilige der heiligen binnen, welke was afgeschermd door een voorhangsel. Het enige dat aanwezig was in het heilige der heiligen was de ark. Eens dat was verplaatst was het leeg. Volgens de wet van Mozes mocht enkel de hogepriester eenmaal per jaar het heilige der heiligen binnengaan.

Mozes tabernakel voorzag alles dat noodzakelijk was voor hen die de voordelen van God wensten zonder Hem te kennen. Mozes' tabernakel voorzag vergeving van zonden. Je kon je tienden en offergaven brengen en dan kon God je financieel zegenen. Je ging er heen om te genezen en de priesters konden getuigen of je genezen was. De priesters waren de bedienaars, maar je zag God nooit of je had geen ontmoetingen of contact met Hem. Je ontmoette de priesters. *Al de voordelen waren beschikbaar zonder God te ontmoeten.* Dat is de manier die de meesten graag hadden. Hun zonden werden vergeven. Ze konden financieel gezegend worden zolang ze de principes van God volgden. Ze konden genezen worden. Ze ontvingen alle voordelen van God zonder Hem ook maar te moeten ontmoeten.

Zoals reeds vroeger vermeld, David had een eeuwige openbaring van het kruis en leefde in de vreugde van een nieuw verbond geloof. En iedereen die met hem ging had hetzelfde geloof anders zouden ze het niet aangedurfd hebben om dichtbij die plaats te komen. David was geen Leviet. Hij was van de stam van Juda. Hij had geen rechten als priester volgens de Levietische wet. In de plaats daarvan was hij de koning, door God gezalfd. Maar naast zijn taak als koning droeg hij ook een mantel van fijn linnen evenals de priesters (2 S 6:14; 1 Kr 15:27). Zo dus verscheen hij voor God als priester en koning.

Zij leefden in een nieuw verbond met een nieuw verbond priesterschap. Alles wat betreft David's tabernakel was nieuw verbond. Je stapte door de tent en je was in God zijn ontsluitende aanwezigheid. Dit is iets onmogelijk volgens de wet van Mozes. Je had gemeenschap van aangezicht tot aangezicht met de levende God. Je prees Hem, je had Hem lief, je aanbad Hem. Je viel niet dood omdat het bloed van het Lam zijn machtig werk reeds gedaan had. In David zijn tabernakel werd er nooit een offer gebracht voor de zonde en dit gedurende de 33 jaar van zijn bestaan. Er was geen nood voor een zondoffer omdat het perfecte Lam van God zijn perfect werk reeds gedaan had.

Dit was het hart, kracht en heerlijkheid van het koninkrijk. Er kon geen koninkrijk zijn zonder een tabernakel van David in het centrum van dat koninkrijk. Dit was het machtshuis dat de leiding en regering van God in de naties bracht. David had een wonderbaarlijke openbaring om deze dingen te doen. De groep die hem volgde leefden als nieuw verbond gelovigen in alle vreugde van die ontsluitende relatie. Diegenen die niet konden komen tot dit niveau van geloof gingen naar het tabernakel van Mozes en

ontvingen de voordelen. Diegenen die konden komen tot dit soort geloof gingen naar David's tabernakel en genoten van God's aanwezigheid. En vanuit dat tabernakel, zo wordt er ons verteld in vele geschriften, ging een machtige scepter uit, een scepter van regering en overheersing (Ps. 110:2; 45:6; 60:7; 108:8). *De kracht van David's tabernakel was de kracht van het koninkrijk. Zo begon David het koninkrijk.* Er wordt ons duidelijk verteld in de geschriften dat op deze manier het koninkrijk zal hersteld worden (Amos 9:11-12; Handelingen 15:15-16). Het koninkrijk zal hersteld zijn als het tabernakel hersteld is.

Ik wil vier dingen aanduiden die David's tabernakel karakteriseerden:

- A. *Het was het centrum van lofprijzen en aanbidding.*
- B. *Het was de plaats waar David het aangezicht van God zocht samen met zijn leiders.*
- C. *David's tabernakel was het centrum van regering.*
- D. *Ten laatste, het was volledig vrij van de traditie van Mozes en de wet van Mozes.*

4. David bouwde Jeruzalem uit tot een versterkte stad.

Een zeer belangrijk principe van het koninkrijk is het onderscheid tussen geestelijke steden en geestelijke dorpen. Ik zal David's strategie aantonen en laten zien welke allegorische betekenis dit voor ons heeft. Elke koning die een land wil veroveren is pas tevreden als hij de steden heeft ingenomen. Akkoord? India is hier een klassiek voorbeeld van.

Geheel India is verdeeld in staten. Elke staat is als een afzonderlijk land met zijn eigen taal, cultuur en gewoonten. Laat me de staat Andrapadesh nemen. Het betekent, 'de centrale provincie'. De hoofdstad is Hidrabad. De staat Andrapadesh is verdeeld in 360 onderverdelingen. De bevolking is bijna 80.000.000. Elke onderverdeling wordt tarluch genoemd. Elke tarluch heeft een hoofd-dorp dat het tarluch hoofdkwartier wordt genoemd. De regering verblijft daar en heerst over de ganse tarluch. De tarluch telt zo'n 200 tot 500 dorpen. Vanuit die dorpen moet men naar het tarluch hoofdkwartier komen om papieren te laten tekenen, om land te kopen en te verhandelen, enz. Alles wat van enig belang is wordt in het tarluch hoofdkwartier gedaan. Het hoofdkwartier is als een middelpunt van waaruit alles wordt geregeerd en gereguleerd voor de ganse tarluch.

Deze 200 tot 500 dorpen hebben gemeenschappen van 100 tot 1000. God zei ons geen tijd te besteden aan het evangeliseren van deze gemeenschappen. Maar we zouden naar het tarluch hoofdkwartier gaan en daar een regionaal centrum oprichten. Vanuit het centrum konden we al de dorpen bereiken. De tarluch is het centrum van regering en gezag. **Vanuit het hoofdkwartier regeer je de dorpen.** Dit natuurlijk bestuur is ook het juiste geestelijk bestuur.

David deed iets gelijkaardig aan de situatie in India vandaag. Hij begon met Jeruzalem. Hij maakte het tot een versterkte stad. Het was ondoordringbaar voor de vijanden van

God. Dan ging hij doorheen het land van Israël en maakte elke belangrijke stad tot een versterkte stad. Hij plaatste daar een garnizoen dat in naam van de koning regeerde. Dan ging hij naar het land van de Filistijnen. Hij versloeg hen driemaal in zeer succesvolle veldslagen. Nu waren ze bereid om aan hem ondergeschikt te zijn. Hij maakte zich niet druk over de dorpen. Hij ging naar de grote steden, nam ze onder controle, plaatste er een garnizoen en van daaruit heerste hij over het land want er werd steeds geregeerd vanuit de steden. De dorpen hadden geen macht en konden zich niet tegen hem verzetten van zodra hij de controle had over de steden. Hij deed hetzelfde met de Moabieten, Edomieten en alle andere “ieten”. Hij nam hun steden in, plaatste er een garnizoen en onderwierp het land. Gedurende veertig jaren had hij geen problemen met zijn vijanden. Ze hielden zich volkomen stil. Dit is een principe dat we ons eigen moeten maken.

Als wij het koninkrijk van God naar een land willen brengen dan moeten we het koninkrijk van God naar de steden brengen. Als je de regering van God naar de steden wil brengen dan moet je een stadsgemeente opbouwen. Als er verzet is in een aantal dorpen dan kunnen ze de koning en sommige van zijn soldaten kwellen. Ze kunnen een goede guerrilla oorlog voeren en zelfs wat succes hebben. Maar je kan de regering niet veranderen zonder eerst de steden te veranderen.

De voorbije 30 jaar heb ik de groei van de charismatische beweging zien plaatsvinden. In 1925 waren er ongeveer 1.000.000 Geest-ervulde gelovigen op aarde. Dat groeide tot ongeveer 12.000.000 in 1935. 15.000.000 in 1945 en 18.000.000 in 1965. Dan begon de charismatische beweging en de nummers namen toe in aantal. In 1985 waren er rond de 180.000.000 en in 1995 waren er 500.000.000. Het groeit zo snel dat je het bijna niet meer kan tellen. Vorig jaar alleen werden 65.000.000 mensen gered en vervuld van de Heilige Geest. Vandaag de dag zijn er 700-800 miljoen Geest-ervulde gelovigen in de ganse wereld. De grootste groep bevindt zich echter niet in Europa. 7% van de Geest-ervulde gelovigen bevinden zich in Europa, 93% buiten Europa. In 1900 was het juist omgekeerd. God is iets aan het doen.

Maar er is een probleem. Ondanks de grote toename van Geest-ervulde gelovigen die wereldwijd plaatsvindt zie ik de wereld er niet beter op worden. Ik zie niet meer licht in de steden maar eerder meer duisternis. Ik heb de vraag gesteld, “Heer, wat is het probleem? Waarom hebben we geen impact gehad in de steden van onze samenleving?” De Heer zei me, “Jullie bouwen de verkeerde soort kerken. Wat jullie geestelijk doen is dorpen bouwen. Ze hebben geen macht om de steden in te nemen en de landen. Jullie moeten jullie concentreren net zoals de eerste gemeente en net zoals David allegorisch op het innemen van de steden.”

Wat is een geestelijk dorp? Hij zijn 1-400 mensen die geïsoleerd samenkomen met oudsten als leiding. Een voorganger en een paar andere leiders stellen een op zichzelf stand dorp voor. Het enige dat ze kunnen doen is een guerrilla oorlog voeren tegen de vijand maar ze kunnen geen maatschappij overnemen. Je kan een aantal demonen uitdrijven en een aantal mensen tot geloof zien komen maar je verandert het machtsevenwicht in de hemelse gewesten niet. Omwille van hun individualisme zijn

duizenden charismatische gemeenten een guerrilla oorlog aan het voeren en geen strategische oorlog. We moeten leren uit de geschriften en we moeten luisteren naar de Heilige Geest om te weten hoe we die situatie kunnen veranderen.

Als je naar het Nieuwe Testament kijkt dan merk je bepaalde gemeentes op die duidelijk dorpsgemeenten waren. Een goed voorbeeld is Filippi. Maar God trainde hen om zich te concentreren op strategische centra. Jeruzalem was de eerste. Antiochië was de volgende. Tessalonica en Efezië volgden. Deze waren geen dorpsgemeenten maar waren regionale centra die gekenmerkt werden door een veelheid aan apostelen. Hun leiding bestond niet uit een pastor met oudsten maar uit meerdere Efeziërs 4 bedieningen. Hun gaven en geloof waren er om iets machtigers te bouwen dan een dorpsgemeente. Ze werden regionale centra of een stadsgemeente.

Als we de Geest van God willen horen en de Heilige Geest laten weergeven wat Hij in onze dorpen wil dan zullen al de kwaliteiten van David's leiding weergegeven worden in onze gemeenten van vandaag. We zullen hebben wat ze hadden in de eerste kerk. We zullen dezelfde stads-veranderings-kracht en impact hebben dat zij hadden. We kunnen onze dorpsgemeente spelletjes spelen maar zo zullen we nooit een samenleving veranderd zien. Als we op de juiste wijze willen samenwerken dan kunnen we regionale centra bouwen met ongelooflijke macht om de stad, waarin ze opgericht zijn, en de regio, waarover ze het geestelijk gezag hebben, te hervormen. Dan zullen we de verandering van onze steden en landen beginnen opmerken.